

Arrêt

n° 266 336 du 10 janvier 2022
dans l'affaire X / VII

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

contre:

l'Etat belge, représenté par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, chargé de la Simplification administrative et désormais par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

LE PRÉSIDENT F.F. DE LA VIIE CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 25 octobre 2018, par X, qui déclare être de nationalité ghanéenne, tendant à la suspension et l'annulation de l'ordre de quitter le territoire, pris le 18 octobre 2018.

Vu le titre Ier bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dites ci-après : « la Loi ».

Vu la note d'observation et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 25 octobre 2021 convoquant les parties à l'audience du 23 novembre 2021.

Entendu, en son rapport, C. DE WREEDE, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me P. ROELS, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me S. ARKOULIS *locum tenens* Mes D. MATRAY et S. MATRAY, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

1.1. Le requérant est arrivé sur le territoire à une date non déterminée.

1.2. Le 18 octobre 2018, la partie défenderesse a délivré à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire, il s'agit de la décision attaquée qui est motivée comme suit :

« MOTIF DE LA DECISION :

Préalablement à cette décision, l'intéressé a été entendu par la zone de police de Schaerbeek Saint Josse Evere le 18/10/2018 et ses déclarations ont été prises en compte.

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant/des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi) et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa, de la loi:

■ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2, de la loi. L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable au moment de son arrestation.

Selon le rapport administratif, l'intéressé aurait une vie commune avec sa future cohabitant. Il déclare séjournier au domicile de celle -ci.

Concernant la présumée violation de l'art. 8 CEDH, on peut considérer que le retour au pays d'origine afin de demander l'autorisation de séjour n'est pas disproportionné par rapport au droit à une vie familiale ou privée. Dans son arrêt (n° 27844) du 27.05.2009, le Conseil du contentieux des étrangers déclare que "Le Conseil souligne que l'article 8 de la CEDH, n'est pas une licence pouvant être considérée comme permettant d'invalider les dispositions de la loi des étrangers contre la requérante." En outre la jurisprudence du Conseil d'Etat souligne qu'une séparation temporaire afin de se mettre en conformité avec les lois sur l'immigration ne peut pas être considérée comme une violation de l'article 8 CEDH (CE n° 42.039 du 22 février 1993 ; CE n° 48.653 du 20 juillet 1994 ; CE n° 152.639 du 13 décembre 2005).

De plus, son intention de cohabitation légale ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. Il peut rentrer dans son pays d'origine pour obtenir un visa dès qu'une date de mariage sera fixée. »

2. Exposé des moyens d'annulation.

2.1. La partie requérante prend un premier moyen qu'elle libelle comme suit : « Eerste middel: Schending van artikel 3 EVRM

Zoals hierboven gesteld werd, overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:

"L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi) et sur la base des faits suivants : (...)

De DVZ motiveert haar beslissing met andere woorden op grond van de volgende overwegingen, met name dat verzoeker:

- niet over de nodige documenten beschikte op het moment van zijn arrestatie
- Dat er geen schending zou zijn van art. 8 EVRM.

Dienaangaande is het nuttig om deze Raad erop te wijzen dat het BGV en de bijbehorende beslissing tot terugkeerdering alsook deze tot vasthouding zijn gebaseerd zijn op artikel van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna; de Terugkeerrichtlijn). Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Dit betekent conform art. 3 lid 3 Terugkeerrichtlijn dat een vreemdeling hetzelfdien dient terug te keren naar zijn land van herkomst, hetzelfdien naar zijn land van eerste aankomst.

De Raad van State stelde dan ook bij haar arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst op een zorgvuldige en grondige wijze dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van art. 3 EVRJM : De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoer België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel

dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling, (stuk 5- RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) Het leidt geen twijfel in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden wanneer verweerster verzoeker een vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een zorgvuldige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het is duidelijk dat de Belgische Staat is verplicht om bij het nemen van een BGV na te gaan of er een schending is van art. 3 EVRM. Artikel 3 EVRM is immers een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval worden aanvaard dat er maar op vertrouwd moet worden dat een verder onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden. Artikel 3 van het EVRM legt derhalve de plicht op aan verweerde partij, dat zij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRC 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de DVZ een onderzoek gevoerd heeft naar art. 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland. Alvorens zij overging tot het nemen van een BGV heeft de DVZ met andere woorden geen individueel onderzoek gevoerd heeft of er eventuele medische dan wel politieke beletsels zijn in de zin van art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker, opdat een eventuele terugkeer onmogelijk zou zijn. Het een en het ander heeft natuurlijk te maken met de timing waarmee het BGV werd afgeleverd. Inderdaad, de DVZ heeft dit BGV in der haast opgemaakt en dit naar aanleiding van het feit dat verzoeker op 18.10.2018 uitgenodigd werd voor een interview in het kader van het onderzoek naar de wettelijke samen woonst. Op een slinkse wijze probeert de DVZ dan ook noodloos vraagtekens te plaatsen bij de oprechtheid van de procedure tot wettelijke samen woonst. Dit ontslaat de overheid in elk geval niet van de verplichting om art. 3 EVRM te onderzoeken alvorens zij een uitvoerbare beslissing, hetgeen in onderhavig geval klaarblijkelijk niet gedaan werd. Dit valt dan ook moeilijk te rijmen met het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475) Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State is de BGV onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden. De BGV is zodoende onwettig gelet op art. 3 EVRM. De BGV is derhalve onwettig genomen. Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren."

2.2. La partie requérante prend un second moyen qu'elle libelle comme suit : "Tweede middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). "Artikel 8 EVRM: (...)"Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op eerbied voor het privaатleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. - R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;De bedoeling van de verweerde partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekende partij vormt een inmenging in het privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. Verzoeker heeft een procedure tot wettelijke samenwoonst opgestart met vrouw xxx, een Belgisch Staatsburger op 28.06.2018 en dit nadat verzoeker al 2 jaar samen met vrouw xxx woont. Mevrouw xxx heeft nog 3 andere dochters uit een andere relatie, met name xxxx die allen de Belgische nationaliteit hebben en waarmee verzoeker een hartelijke band heeft opgebouwd, partij in het verleden nooit getwijfeld dat verzoeker daadwerkelijk een gezinsleven heeft opgebouwd met zijn partner en kinderen. Doordat verzoeker genoodzaakt zal zijn om het land op een abrupte wijze te verlaten, zal hij ook elk (menselijk) contact met zijn partner en haar kinderen verliezen. Dit zal dan ook nefast zijn voor de onderlinge relatie, maar ook voor de ontwikkeling en de vorming van de kinderen. Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat een dergelijke ervaring bijzonder traumatiserend is voor het gezin en dit vooral met name voor de kinderen. De handhaving van de bestreden beslissing zou in elk geval een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat het gezinsleven dat verzoeker hier heeft opgebouwd sinds 2016 zou worden verstoord . De onevenredige schade die dit zou

toebrengen aan het gezin betekent dan ook dat er sprake is van een ernstige schending van art. 8 EVRM. Het middel is gegrond.”

2.3. La partie requérante prend un troisième moyen qu'elle libelle comme suit : « *Derde middel: Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)*

a) Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

b) Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). ”

c) Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondelijk worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

d) Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. Het middel is gegrond.”

2.4. La partie requérante prend un quatrième moyen qu'elle libelle comme suit : « *Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekende partij en haar minderjarig kinderen anderzijds.*

Verzoekende partij is reeds in België sinds 2016 en heeft nooit een veroordeling opgelopen. Verzoeker is derhalve geen gevaar voor de openbare orde, hetgeen overigens niet ontkracht wordt door verweerster. Het enige wat verweerster hem verwijt is dat hij geen papieren heeft. Verweerster kan dan ook niet anders beamen dan dat verzoeker volledig geïntegreerd is en perfect Frans spreekt. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerster op de hoogte is van het feit dat verzoeker een aanvraag tot wettelijke samenwoonst heeft ingediend en dat zij bovendien weet dat er thans een onderzoek gevoerd wordt. Het is in dit kader opvallend dat verweerster een BGV neemt op het moment dat verzoeker uitgenodigd wordt voor een verhoor naar aanleiding van het gevoerde onderzoek naar wettelijke samenwoonst. De DVZ probeert hiermee duidelijk aan sfeerschepperij te doen , hetgeen betrouwenswaardig is, temeer nu zij , zoals hierboven aangegeven werd , helemaal geen grondig onderzoek gedaan heeft alvorens zij de kwestieuze BGV nam. Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee geschonden.”

3. Discussion.

3.1. En ce qu'il invoque l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux de l'Union Européenne, le Conseil souligne en tout état de cause que le moyen unique pris manque en droit. En effet, la CJUE s'est notamment exprimée, dans un arrêt du 5 novembre 2014 (C-166/13), comme suit : « [...] 44 Ainsi que la Cour l'a rappelé au point 67 de l'arrêt YS e.a. (C-141/12 et C-372/12, EU:C:2014:2081), il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union (voir, en ce sens, arrêt Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, point 28). Partant, le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a), de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande [...] ».

3.2. Sur les moyens réunis, le Conseil rappelle que l'article 7, alinéa 1er, 1°, de la Loi, dispose que « *Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son*

délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé: 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ».

Le Conseil rappelle également qu'un ordre de quitter le territoire, délivré sur la base de l'article 7 de la Loi, est une mesure de police par laquelle l'autorité administrative ne fait que constater une situation visée par cette disposition pour en tirer les conséquences de droit.

3.3. En l'espèce, le Conseil observe que l'acte litigieux est fondé à suffisance en fait et en droit sur la motivation suivante : «*□ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2, de la loi. L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable au moment de son arrestation.*», laquelle ne fait l'objet d'aucune remise en cause en termes de requête. A titre de précision, le Conseil souligne que la partie défenderesse a pris une décision personnalisée en fonction de la situation individuelle du requérant.

3.4. Concernant l'argumentation fondée sur l'article 8 de la CEDH, la motivation de l'acte attaqué considère : «*Concernant la prétendue violation de l'art. 8 CEDH, on peut considérer que le retour au pays d'origine afin de demander l'autorisation de séjour n'est pas disproportionné par rapport au droit à une vie familiale ou privée. Dans son arrêt (n° 27844) du 27.05.2009, le Conseil du contentieux des étrangers déclare que "Le Conseil souligne que l'article 8 de la CEDH, n'est pas une licence pouvant être considérée comme permettant d'invalider les dispositions de la loi des étrangers contre la requérante." En outre la jurisprudence du Conseil d'Etat souligne qu'une séparation temporaire afin de se mettre en conformité avec les lois sur l'immigration ne peut pas être considéré comme une violation de l'article 8 CEDH (CE n° 42.039 du 22 février 1993 ; CE n°48.653 du 20 juillet 1994 ; CE n° 152.639 du 13 décembre 2005). De plus, son intention de cohabitation légale ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. Il peut rentrer dans son pays d'origine pour obtenir un visa dès qu'une date de mariage sera fixée.* » cette motivation n'est pas contestée utilement par la partie requérante.

En effet, le Conseil rappelle que lorsque la partie requérante allègue une violation de la disposition précitée, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et/ou familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

En l'occurrence, au sujet de l'existence d'une vie privée sur le sol belge, elle n'est pas démontrée ni étayée.

S'agissant de l'existence d'une vie familiale en Belgique, le Conseil rappelle qu'il ressort de la jurisprudence de la CourEDH que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires et entre des parents et enfants mineurs doit être présumé. *In casu*, force est de relever qu'aucun mariage ou cohabitation légale n'ayant eu lieu lors de la prise de la décision querellée, le lien familial entre le requérant et Madame [C] ne pouvait être présumé.

En tout de cause, même à considérer la vie privée et la vie familiale du requérant établies, le Conseil relève qu'étant donné qu'il s'agit d'une première admission, il n'y a, à ce stade de la procédure, pas d'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la CourEDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § Rees/Royaume-Uni, § 37).

En l'occurrence, la partie requérante reste en défaut d'établir *in concreto* et *in specie* le caractère déraisonnable ou disproportionné de la balance des intérêts. L'on constate par ailleurs qu'elle n'invoque nullement l'existence d'obstacles au développement ou à la poursuite d'une vie privée et d'une vie familiale normale et effective ailleurs qu'en Belgique. Le Conseil souligne enfin qu'un ordre de quitter le

territoire est une mesure ponctuelle et que l'article 8 de la CEDH ne consacre pas un droit absolu. La décision attaquée ne peut dès lors être considérée comme violant l'article 8 de la CEDH.

3.5. Relativement à l'argumentation fondée sur le droit à être entendu, force est de relever qu'il ressort du dossier administratif que le requérant a été entendu le 18 octobre 2018. En tout état de cause, la partie requérante n'explique pas dans son second moyen, les éléments qu'elles auraient souhaité porter à la connaissance de la partie défenderesse et qui aurait pu modifier le sens de la décision entreprise, dès lors le moyen n'est pas fondé. (en ce sens un CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40)

3.6. S'agissant du principe de proportionnalité, le Conseil constate qu'une simple lecture de l'acte attaqué démontre que la partie défenderesse a pris ce principe en considération. La partie requérante reste quant à elle en défaut de démontrer une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie défenderesse. Le Conseil rappelle également qu'il est tenu dans le cadre du présent contrôle de légalité d'examiner la décision en fonction des éléments dont avait connaissance la partie défenderesse au moment où elle a pris la décision et non des éléments postérieurs à celle-ci.

3.7. Enfin s'agissant d'un risque de violation de l'article 3 CEDH, le Conseil constate que la partie requérante dans son premier moyen ne développe aucun élément qui permettent d'établir un tel risque, se limitant à des considérations générales, ce qui ne peut suffire au regard de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (en ce sens : Cour EDH, N. c. Royaume-Uni. 28 mai 2008 33 Cour EDH, Bensald c. Royaume-Uni, 6 février 2001).

3.8. Il résulte de ce qui précède que le moyen unique pris n'est pas fondé.

4. Débats succincts

4.1. Le recours en annulation ne nécessitant que des débats succincts, il est fait application de l'article 36 de l'arrêté royal du 21 décembre 2006 fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers.

4.2. Le Conseil étant en mesure de se prononcer directement sur le recours en annulation, il n'y a plus lieu de statuer sur la demande de suspension.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique.

La requête en suspension et annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le dix janvier deux mille vingt-deux par :

Mme C. DE WREEDE, président f.f., juge au contentieux des étrangers,

Mme S. DANDOY, greffier assumé,

Le greffier, Le président,

S. DANDOY

C. DE WREEDE